Era vară. Totul în jur era deosebit de frumos – holdele galbene, ovăzul verde, iar râul albastru.

O rață își clocea ouăle – nimeni nu venea să stea lângă ea, și asta o plictisea îngrozitor.

La un moment dat, puii au început să iasă din ouă.

‘Ce mare e lumea!’ ziceau ei. ‘Asta nu-i nimic’ spunea rața, ‘lumea se întinde dincolo de lanurile de grâu, dar până acolo n-am fost nici eu.’

Când se uită rața mai bine, văzu că mai avea un ou neclocit – cel mai mare dintre toate. ‘Ce-o fi cu oul acesta?’ se întrebă ea.

O rață mai bătrână îi făcu o vizită. Îi lăudă puișorii nou-născuți, iar rața-mamă îi spuse că nu a clocit încă ultimul ou. ‘S-ar putea să fie un ou de curcă’, îi spuse rața cea bătrână, ‘și eu am pățit la fel într-o vară’.

Până la urmă ieși și puiul din ultimul ou. Era foarte urât și mult mai mare decât ceilalți pui. ‘Nu cred că e pui de curcă,’ își spunea rața, ‘dar am să încerc să văd dacă poate să înoate.’

Zis și făcut. Rața-mamă își conduse toți puii în apa râului, ca să-i învețe să înoate.

Puiul cel urât se ținea în urma ei, iar rata-mamă se liniști, că acesta nu este pui de curcă. ‘Cred că o să iasă din el un ditamai rățoiul,’ își spuse rata-mamă.

Apoi, rata-mamă le spuse puilor că se vor întoarce cu toții în curtea unde stătea ea, iar aceștia să fie cu băgare de seamă și să le salute respectuos pe toate păsările întâlnite acolo.

Zis și făcut. Toate păsările fură salutate de către puii raței. Însă păsările din curte începură să vorbească cu glas tare despre rățușca cea urâtă: ‘Ea ce caută pe aici, că prea era urâtă din cale afară?!’

Chiar și curcanul, care se credea împăratul păsărilor pentru că venise pe lume cu pinteni, se mira de urâțenia rățuștei. Și toate păsările din jurul lui o batjocoreau pe aceasta.

Biata rățușcă era așa de urâtă, încât și găinile ar fi izgonit-o din curte.

Din această pricină, rățușca era mereu singură și foarte nefericită din cauza traiului ei.

După o vreme, chiar și mama ei și celelalte rățuște îi spuseră că e urâtă și că ar fi fost mai bine să scape de ea.

Rățușca nu mai putu suporta atâta umilință și plecă din curtea respectivă.

După ce sări gardul, rățușca cea urâtă o porni spre islaz. În drumul ei, văzu niște păsărele zburând, și asta i se păru minunat, căci în curtea în care trăise până atunci, nici o pasăre nu putea să zboare. Încercă și ea să zboare, dar avea aripile prea mici.

În cele din urmă, rățușca cea urâtă ajunse la islaz. Când rațele sălbatice de acolo o văzură, o întrebăra de ce este așa de urâtă. Rățușca le povesti totul, cum că este o rață domestică, care fusese alungată chiar și de familia ei. Rațele sălbatice îi spuseră că poate sta acolo, dar să nu cumva să-i treacă prin cap să se însoare cu una dintre ele, căci este prea urâtă.

Tocmai atunci, treceau pe acolo doi gânsaci sălbatici. Ei îi spuseră rățuștei că, dacă vrea, se poate însoți cu ei, mai ales că în izlazul vecin sunt multe puicuțe frumoase care merită cunoscute.

Dar nici nu isprăviră gânsacii vorba, că se auziră pocnete de armă și căzură fulgerător la pământ. Acolo erau vânătorii cu câinii lor, și vânătoarea era în toi.

Rățușca cea urâtă stătu pitită în tufiș, iar un câine de vânătoare, înfricoșător la vedere, se apropie de ea, însă nu-i făcu nimic.

Rățușca mulțumi Celui de Sus că, datorită urâțeniei ei, nici măcar câinii nu se învredniciseră să o atace.

După ce toate se liniștiseră, rățușca cea urâtă o porni mai departe.

Merse ea ce merse și ajunse la o casă atât de dărăpănată, încât abia se mai ținea, neștiind în ce parte să se prăbușească. Ușa nu era bine prinsă în țâțâni, iar rățușca cea urâtă intră în casă pe acolo.

În casă era o bătrânică cu vederea slabă, un motan care torcea și o găină care făcea ouă. Când o văzu, bătrânica crezu că a venit la ea o ditamai rața și se bucură că va avea de acum înainte și ouă de rață.

Însă, după ce o puse la încercare, bătrânica văzu că rățușca nu făcea ouă. Găina și motanul se credeau cei mai deștepți de pe lumea asta, pentru că...

... fiecare dintre ei putea face lucruri deosebite. Motanul torcea și scotea scântei, iar găina făcea ouă. Dar rățușca noastră ce făcea? Ea nu era în stare de nimic. Când rățușca cea urâtă le spuse celor doi că ar avea poftă să facă o baie în apa râului, motanul și găina o luărară peste picior, spunându-i că nu-și dă seama ce vorbește, dacă susține asemenea lucruri.

Rățușca cea urâtă plecă din casa bătrânei și ajunse la izlaz, căci într-adevăr simțea nevoia să se bălăcească în apă. Aici, aceeași poveste: toate păsările care o vedeau râdeau de ea, căci era prea urâtă.

Veni și toamna. Afară era din ce în ce mai frig, iar pentru rățușca cea urâtă începeau vremuri grele.

Deodată, ridicându-și ochii spre cer, rățușca cea urâtă văzu niște păsări neasemuit de frumoase, pe care nu le cunoscuse până atunci. Erau lebede și zburau spre țările calde.

Când văzu păsările acelea frumoase, rățușca fu cuprinsă de o stare de neliniște pe care nu o mai încercase niciodată până atunci. Strigă spre ele, bătu din aripi și se roti pe loc în apa râului, neînțelegând nici ea pricina acestor lucruri.

Veni și iarna. Pentru rățușca noastră, lucrurile se complicau mereu, căci trebuia să înoate tot timpul în apa islazului, ca nu cumva aceasta să înghețe în jurul ei. Însă, la un moment dat, obosi, iar pojghița gheții o prinse în strânsoare.

Și poate că totul s-ar fi terminat aici pentru rățușca noastră, dacă n-ar fi găsit-o un țăran, care sparse cu piciorul gheața din jurul ei și o luă acasă la el.

Acolo era cald și bine. Toți ai casei se uitau la rățușca noastră de parcă nu mai văzuseră niciodată așa ceva.

La un moment dat, rățușca cea urâtă dădu din aripi și ajunse drept în strachina cu lapte, pe care o vărsa.

Apoi, tot zbătându-se așa, nimeri în putina cu făină și o împrăștie în toate părțile. Copiii din casă se amuzau nespus, însă mama lor începu să strige și...

... luând în mână un vătrai, o porni în goană după rățușca cea urâtă. Aceasta o zbughi afară din casă și nu se opri decât...

... hăt departe, pe apa înghețată a izlazului.

Mai trecu ceva vreme, iar rățușca noastră dădu din nou din aripi și văzu că are în ele o putere mult mai mare decât înainte. Puterea din aripi era acum așa de mare încât rățușca zbura dintr-o parte în alta fără prea mare dificultate.

Rățușca cea urâtă se bucura nespus de mult că putea să zboare și ateriză pe apa limpede a unui lac.

Apoi, văzu că pe apa lacului pluteau păsările acelea frumoase pe care le văzuse anul trecut în timp ce zburau spre țările calde.

Un sentiment ciudat o încercă atunci pe rățușcă. Ea știa că era cea mai urâtă dintre păsări, căci de când se născuse, toată lumea o batjocorise și o arătase cu degetul. De aceea, se îndreptă către lebede, spunându-le să o omoare, căci nu puteau să o primească în jurul lor, așa urâtă cum era ea. Însă lebedele o întâmpinară cu căldură, urându-i bun venit în mijlocul lor, și atunci...

... rățușca cea urâtă privi în apa cristalină a lacului și văzu cu uimire că și ea se transformase între timp într-o lebădă frumoasă.

Copiii de pe marginea lacului se bucurau nespus că grupul lebedelor se mai înmulțise cu una, iar aceasta din urmă era cea mai frumoasă dintre toate. Copiii aruncau bucăți de pâine spre ea și celelalte lebede, iar acest lucru o bucura foarte mult pe lebăda cea frumoasă.

Cât de multă fericire încerca acum lebăda cea frumoasă, care toată viața de până atunci fusese ținta batjocorilor celor din jur din cauza urâțeniei ei.

Acum era cea mai frumoasă dintre lebede, iar toate celelalte se plecau în jurul ei cu un adânc respect. Însă ea era atât de bună la suflet încât nu găsea de cuviință să fie înfumurată datorită admirației celor din jur. În schimb, considera că toate suferințele îndurate până atunci meritau trăite pentru a ajunge la o asemenea fericire.

https://lumea-povestilor.ro